

Editorial

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

„Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui...”
(Luca 16, 20)

Se întâmplă să cunoaștem de ani de zile un om și să știm prea puțin despre necazul lui. Îl vedem pe stradă, îl salutăm, poate schimbăm câteva vorbe, apoi fiecare își urmează treburile. Abia mai târziu aflăm că ar fi avut nevoie de ajutor. Evanghelia Duminicii a XXII-a după Rusalii ne pune înaintea doi oameni care trăiau foarte aproape unul de altul. Bogatul avea masa îmbelșugată în fiecare zi, iar Lazăr zăcea la poarta lui, bolnav și flămând. Între ei era o poartă pe care cel dintâi ar fi putut să o deschidă.

Mântuitorul ne spune că bogatul se îmbrăca în haine scumpe și își petrecea zilele în desfătare. Lazăr dorea să se sature

Domnul pomenește numele săracului, în timp ce bogatul rămâne fără nume în cuprinsul pildei. Omul pe care ceilalți îl puteau socoti neînsemnat este cunoscut de Dumnezeu. Boala și lipsurile nu-i șterg chipul și nu-l fac mai puțin vrednic de iubire. Avem nevoie să ne aducem aminte de aceasta când vorbim despre cei săraci numai ca despre o mulțime, fără să ne apropiem de vreunul dintre ei. Fiecare are un nume, o istorie și o durere pe care n-o putem înțelege de departe.

Sfântul Ioan Gură de Aur observă că bogatul nu este osândit pentru că l-ar fi jefuit pe Lazăr, ci pentru că nu s-a milostivit de el. Evanghelia ne cercetează astfel și în privința binelui pe care îl lăsam nefăcut. Suntem gata să spunem că n-am lovit pe nimeni și că nu ne-am atins de avutul altuia. Dar omul de lângă noi poate să fi rămas fără ajutor tocmai fiindcă noi ne-am mulțumit cu această socoteală. Ne socotim nevinovați și trecem mai departe.

Bogatul ar fi avut cu ce să-l ajute. Îi lipsea bunăvoința de a face loc altuia în viața sa. Primejdia belșugului se vede aici: omul se poate deprinde atât de mult să-și împlinească dorințele, încât orice nevoie străină ajunge să-l supere. Nu trebuie să avem averi mari ca să cădem în această stare. Uneori ne păzim cu aceeași îndârjire puținul timp liber și liniștea casei. Oricine ne cere ceva ni se pare că vine să ne tulbure.

Totuși, pilda nu ne îngăduie să hotărâm mântuirea cuiva după cât are. Avraam, în sânul căruia se odihnește Lazăr, fusese el însuși un om înstărit. Scriptura ni-l arată primitor de străini, ieșind în întâmpinarea celor veniți la cortul său și pregătindu-le hrană (Facerea 18, 1-8). Bunurile pot sluji iubirii atunci când omul le folosește cu credință. O casă în care se primește un om necăjit și o masă la care se mai așază cineva arată că darurile lui Dumnezeu sunt primite cu recunoștință.

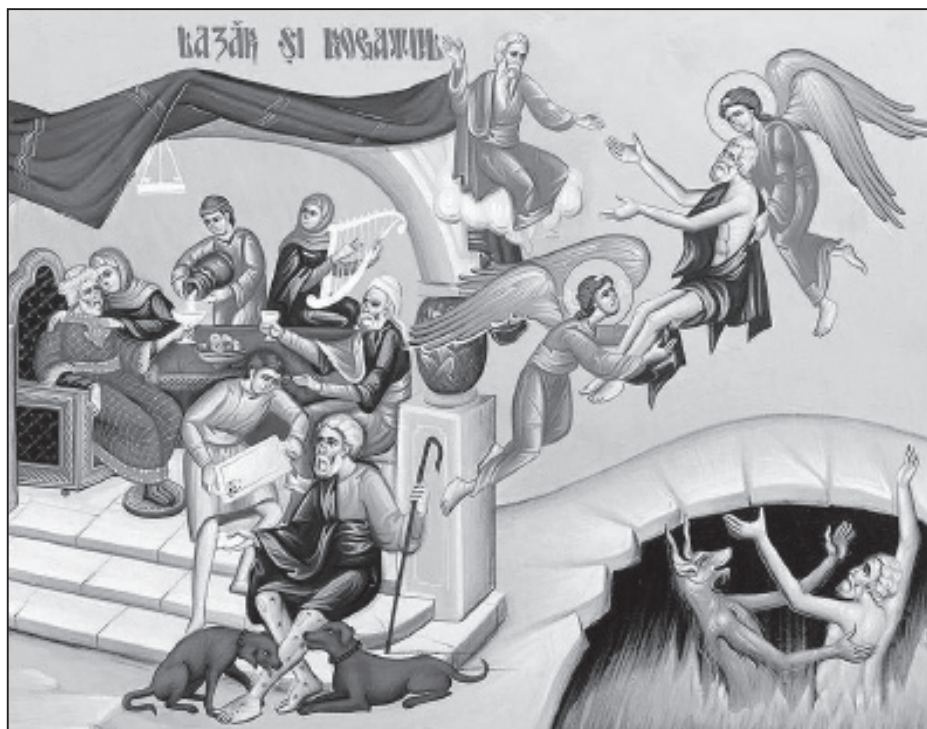
Nici sărăcia, luată singură, nu este o garanție a mântuirii. Tâlcuirea Bisericii vede în Lazăr răbdarea și încrederea în Dumnezeu,

păstrate în mijlocul suferinței. În pildă nu auzim din partea lui blesteme împotriva bogatului. Această răbdare nu micșorează cu nimic vina celui nepăsător și nu ne dă dreptul să-i lăsam pe cei lipsiți în necazul lor. Dimpotrivă, când vedem cât de greu îi este cuiva să-și poarte povara, se cuvine să ne apropiem cu mai multă grijă. Nădejdea lui în Dumnezeu ne cheamă să-i fim de folos.

Moartea schimbă împrejurările celor doi și descoperă adevărul vieții lor. Lazăr, pe care nu-l primise nimeni în casă, este primit în odihnă dreptilor. Bogatul nu-și mai poate afla sprijin în ceea ce strănăse. Pilda ne învață că viața sufletului continuă după despărțirea de trup și că felul în care trăim aici are urmări veșnice. Ceea ce facem cu aproapele nu se pierde odată cu trecerea zilei. Dumnezeu cunoaște atât durerea celui uitat, cât și libertatea celui care putea să-l ajute.

Din chinul său, bogatul îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr cu o picătură de apă. Odinioară, Lazăr dorea ceva de la masa lui; acum el așteaptă ceva din mâna săracului. Avraam îi aduce aminte

(continuare în pag. 2)

din cele care cădeau de la masa lui. Câinii veneau și-i lingeau rănilor. Apoi au murit amândoi. Săracul a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam, iar bogatul a ajuns în chinuri. De acolo îl vede pe Lazăr și cere puțină apă pentru a-și răcori limba. Acela care avusese atât de mult ajunge să ceară un ajutor atât de mic (Luca 16, 19-24).

Cuprins

Credința împreună lucrătoare cu Dumnezeu...	3
Sf Cuv. Mucenic Visarion de la Lainici	4
Iubirea aproapelui, milostivirea lui Dumnezeu...	6
Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina...	8
Poezie creștină	8
Dregătorul bogat – păzirea poruncilor	11
Traduceri din Sf. Părinți	13

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

(urmăre din pagina 1)

de viața trecută și vorbește despre prăpastia care îi desparte. Cuvințele acestea sunt înfricoșătoare pentru noi, cei care încă putem să ne îndreptăm. Nu putem trăi mereu în nepăsare, bizuindu-ne că, la un moment dat, vom găsi de la sine dorința de a iubi.

O asemenea îndepărtare poate începe chiar în zilele obișnuite. La început amânăm o vizită. Apoi nu mai răspundem la un telefon, fiindcă știm că ni se va cere ceva. Cu timpul, nu ne mai gândim la omul acela. Ne-am obișnuit să trăim fără să ținem seama de el. Sfântul Grigorie de Nyssa leagă prăpastia din pildă de alegerile prin care omul își îndreaptă viața. Gândul la veșnicie ne ajută să vedem cât de mult înseamnă deprindere pe care le îngăduim în noi.

De aceea, milostenia începe cu luarea-aminte. Sunt oameni care cer ajutor și oameni pe care rușinea îi oprește să spună ce le lipsește. Un bătrân poate să nu ne mărturisească faptul că n-a mai ajuns la farmacie. O familie rămasă fără venituri se poate feri să spună că nu mai are cu ce plăti cheltuielile. Dacă întrebăm în grabă și plecăm înainte de a asculta răspunsul, vom crede că tuturor le merge bine. Uneori trebuie să revenim și să stăm puțin, ca omul să înțeleagă că suntem gata să-l ajutăm.

Lazăr avea nevoie de hrană și de îngrijirea rănilor. Este bine să nu pierdem această simplitate a Evangheliei. O vorbă bună îi poate da curaj unui om flămând, dar el are nevoie și să mănânce. Rugăciunea pentru un bolnav ne apropie de durerea lui și ne poate îndemna să-l însoțim la medic ori să-i cumpărăm cele necesare. Fiecare ajută potrivit puterii sale. Nu putem rezolva toate necazurile, însă putem lua în serios nevoia pe care am întâlnit-o.

Sfântul Ioan Gură de Aur arată că bunăvoința este de trebuintă și celui care are puțin. Uneori tocmai un om cu venituri modeste înțelege repede lipsa altuia și împarte cu el. Cel care nu poate da bani poate face o cumpărătură pentru cineva care nu se deplasează sau îl poate ajuta să găsească sprijin. Să fim atenți ca neputința de a face mult să nu ajungă un motiv de a nu face nimic. Un drum făcut pentru un bolnav îl poate scuti de o osteneală pe care nu ar fi putut să o ducă singur.

Contează și felul în care dăruim. Omul aflat la nevoie nu trebuie silit să-și povestească suferința în fața tuturor sau să primească muștrări odată cu ajutorul. Poate că a greșit și are nevoie de îndreptare, dar foamea și boala nu-i răpesc demnitatea. Când îl ajutăm, se cuvine să-i păzim și rușinea. Discreția îl lasă să primească mai ușor darul și ne ferește pe noi de dorința de a fi lăudați. Milostenia are nevoie de smerenie din partea celui care o face.

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitru Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”, telefon 0253/214.307, int. 415

Grija aceasta se învață și acasă. Un părinte îmbătrânit poate avea cele necesare și totuși să aștepte zile întregi o convorbire cu copiii. Un soț poate să-și ascundă neliniștea fiindcă de fiecare dată este întrerupt. Avem răspunderea de a le asigura alor noștri traiul, dar și de a fi lângă ei. Merită să ne întrebăm dacă cei din casă mai îndrăznesc să ne spună ce îi doare. Felul în care îi ascultăm arată cât loc le-am păstrat în inima noastră.

Și viața parohiei ne cheamă să ieșim din preocuparea numai pentru noi. În biserică stăm alături oameni cu puteri și nevoi diferite. Ne rugăm împreună și cerem aceeași milă a lui Dumnezeu. Din această rugăciune poate crește o grijă statornică pentru cei care lipsesc fiindcă sunt bolnavi sau pentru cei care trec printr-un necaz. Uneori este nevoie ca mai mulți să se sfătuiască și să împartă o osteneală. Ajutorul dus cu răbdare, și după ce a trecut primul îndemn al milei, îi dă celui încercat încrederea că nu a fost uitat.

Spre sfârșitul pildei, bogatul se gândește la cei cinci frați rămași acasă. Ar vrea ca Lazăr să fie trimis la ei, pentru a-i feri de locul de chin. Avraam îi răspunde: „Au pe Moise și pe proci; să asculte de ei” (Luca 16, 29). Bogatul stăruie, socotind că întoarcerea unui mort i-ar face să se pocăiască. Răspunsul primit arată cât de adâncă poate fi împotrivirea omului: cine refuză să asculte cuvântul lui Dumnezeu poate respinge chiar și o asemenea semn.

Și noi am dori uneori o dovadă care să ne schimbe viața pe loc. Părintele Teofil Părăian amintește că noi avem și Evanghelia, și învățătura Apostolilor și a Sfinților Părinți. Cunoaștem porunca iubirii și știm lângă cine am putea să o împlinim. Să începem cu binele pe care îl înțelegem deja, cerând ajutorul lui Dumnezeu ca să-l ducem la capăt.

Pentru noi, Hristos a și înviat din morți. Îi mărturisim Învierea la fiecare Sfântă Liturghie și ne punem în El nădejdea mântuirii. Credința aceasta ne îndeamnă să trăim cu grijă pentru suflet și cu iubire față de cei pe care Domnul ni-i încredințează. Când pomenim pe cei adormiți, ne rugăm pentru ei și facem milostenie în amintirea lor. Să păstrăm aceeași grijă și pentru omul viu pe care îl putem cerceta astăzi. Pâinea dăruită acum ajunge la cel care încă o așteaptă.

Evanghelia ne cheamă să venim la spovedanie și cu nepăsarea noastră, cu binele pe care l-am amânat din comoditate sau din zgârcenie. Acolo cerem iertare și putere de îndreptare, fără să ne ascundem în spatele faptelor bune făcute altădată. Harul lui Dumnezeu ne poate schimba inima. Pocăința se face văzută și în hotărârea de a ne apropia de omul pe care l-am ocolit. Poate că nu vom găsi cuvinte potrivite la început. Putem totuși să-l căutăm și să-l întrebăm cu sinceritate de ce are nevoie.

Iubiți credincioși, să ne întoarcem de la această Evangheliă cu gândul la un om anume. Poate îl vedem des și ne-am obișnuit atât de mult cu necazul lui, încât am încetat să-l mai luăm în seamă. Să facem pentru el binele care ne stă în putere, fără să-l lăsăm iarăși pentru altădată. Domnul ne dăruiește încă timpul întâlnirii și al pocăinței. Să-l cerem o inimă milostivă și să începem cu omul pe care îl avem aproape.

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne și trezește-ne din nepăsare. Dă-ne să vedem suferința aproapelui și să-l ajutăm cu bunățate. Întărește-i pe cei bolnavi și lipsiți, iar pe noi învață-ne să împărțim cu ei darurile Tale. Primește pocăința noastră și călăuzește-ne, prin harul Tău, spre bucuria vieții veșnice. Amin.

Pr. Daniel Ianăși
Slujitor la Parohia „Înălțarea Domnului” Tg. Jiu
 (predică la Duminica a XXII-a după Rusalii,
 Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 1 noiembrie)
 Sursă foto: Sf. Evangheliie

Credința împreună lucrătoare cu Dumnezeu la înfăptuirea minunii!

„Pe când încă vorbea El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi. Și, venind în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El decât numai pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme. Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea copilei să mănânce. Și

au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat” (Ev. Luca 8, 41-56).

Mântuitorul ne spune: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11, 25) și „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia” (Ioan 5, 24-25). În veacurile acestea din urmă, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat pentru noi, a luat asupra Sa, păcatele lumii și le-a șters prin jertfa și moartea Sa. Și prin puterea Sa împlinește prin fapte aceste cuvinte, căci iată atunci când s-a întors și L-a primit mulțimea, care îl aștepta, la mai-marele sinagogii, a venit, căzând la picioarele Domnului, îl ruga să intre în casa Lui, căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, care era pe moarte.

Spre deosebire de sutaș care a venit să se roage pentru slujitorul său, și i-a cerut Domnului care se auto-invita-se să intre în casa sa, să zică numai cu Cuvântul și se va vindeca slujitorul său, acest lair crede că Domnul trebuie să meargă la căpătâiul fiicei sale, pentru a o vindeca, ca un medic ce trebuie să meargă la căpătâiul bolnavului să cerceteze bolnavul, să constate boala. Domnul strămtorat de mulțimile care îl împresurau, acceptă această invitație și pornește spre casa lui lair. În acest timp o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, care cheltuise toată averea cu doctorii și de niciunul nu putuse fi vindecată, reprezentând popoarele care și-au cheltuit toate darurile primite de la Dumnezeu prin natura lor și au irosit moștenirea vieții, vine smerită recunoscând nevrednicia

și slăbiciunea credinței, nădăduind la iertare, pentru că a căutat vindecarea acolo unde nu o putea găsi. Dar iată că neputința doctorilor și cheltuirea darurilor a făcut-o să ia Calea Domnului, și a început să-l urmeze Lui și pe la spate s-a atins de poalele veșmintelor Lui.

Femeia voia să rămână tănuită și de aceea vine pe la spate, pentru că Legea Vechiului Testament cu rânduielile sale date prin Moise, preciza că orice scurgere din organism aduce omului o stare de necurăție, o stare de impuritate, care prevedea printre altele interdicția de a se atinge în această situație, de cele sfinte sau apropierea de persoane sfinte. De aceea femeia care se afla în această stare de doisprezece ani, voia să rămână ascunsă, de teama ca nu cumva prin încălcarea legii să suporte consecințele și să îndure pedeapsă. De doisprezece ani viața se scurgea din această femeie, și pentru că doctorii nu au reușit să o vindece, singura ei speranță a rămas credința în Dumnezeu și cu această credință s-a atins de poala veșmintelor Lui!

Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strămtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.

Această putere de care vorbește Mântuitorul este o însușire a unei naturi care este supremă și deasupra tuturor. Orice ființă creată, este înzestrată cu putere de vindecare sau orice altă putere, nu o are de la sine, ci ca un dar primit de la Dumnezeu, pentru că toate câte se găsesc în creație sunt primite și nu poate face nimic de la sine.

După ce femeia a fost vindecată, ar fi plecat în taină, totuși Domnul și Mântuitorul nu a vrut ca acea credință care se născuse în suferința tainică de atâta vreme să rămână necunoscută, ci să fie încoronată public, îi dăruiește și pacea și îi evidențiază și credința care a mântuit-o, pentru că credința a fost cea care a readus-o la viață. Domnul a făcut aceasta pentru ca toată lumea să știe cine și cum s-a atins de El mai mult decât au făcut-o alții, pentru că femeia a ales să îl cinstească mai mult decât alții, mai întâi că s-a apropiat din spate, cu smerenie, apoi pentru că s-a atins de poalele veșmintelor Sale cu evlavie. De aceea și Domnul a cinstit-o înaintea tuturor pentru că și ea a ales să îl cinstească mai mult decât au făcut-o alții. Această atitudine a femeii, este cea cu care și noi trebuie să ne atingem de Domnul și de sfințenia Lui. Biserica ne îndeamnă de fiecare dată când participăm la sfintele slujbe: „Pentru sfântă biserică aceasta și pentru cei ce cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu intră într-înșea, Domnului să ne rugăm”, iar atunci când venim să ne împărtășim cu trupul și sângele Domnului: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, să vă apropiați”.

Între timp un slujitor de la casa mai-marelui sinagogii a venit să aducă vestea că: „fiica ta a murit, nu mai supăra pe Învățătorul”, ca și cum ar fi zis, dacă nu a venit

până acum, acum în zadar vine, că a murit și nu mai poate face nimic. Însă Domnul care l-a văzut pe lair suferat de greutatea suferinței, uimit și copleșit, nu îl lasă să își piardă speranța că fiica sa ar putea fi salvată de la moarte, ci având înaintea ochilor, credința femeii pe care o vindecase de curgerea sângelui, Domnul l-a îndemnat: „Nu te teme; crede numai și se va izbăvi”.

Ajungând la casa lui lair, oprește cântările funerare și lacrimile celor care jeleau zicând: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme”, iar ei râdeau de El, știind că a murit. Dar prin acest râs batjocoritor al lor, ei nu au făcut altceva decât să mărturisească limpede că fata murise. Însă pentru Domnul, cei care au murit, sunt cei adormiți, că ei „vor viețui împreună cu El” (Romani 6, 8). Noi însă, credem că Iisus a murit și a înviat. Și, la fel, credem că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce la învierea cea de apoi, împreună cu El (I Tesaloniceni 4, 14). Cât despre cei morți în credința în Iisus Hristos, ei nu sunt morți, ci adormiți, așa cum adeverește Sfânta și dumnezeiasca Scriptură, care zice: „Hristos a înviat din morți, fiind începutura învierii celor adormiți” (I Corinteni 15, 20). Vedeți că nu zice: începutura învierii celor morți, ci a „celor adormiți”?

Din cauza necredinței lor în El și în puterea Sa, Domnul i-a scos pe toți afară și luând cu Sine doar trei dintre apostoli, ca prin mărturia lor să se statornicească tot adevărul, și pe părinții copilei, și: „apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată”. La porunca Creatorului, sufletul se întoarce în trupul pe care îl părăsise, ascultând Cuvântul și porunca căreia nimeni nu i se poate opune!

După ce duhul s-a întors și a înviat îndată, Domnul a poruncit să îi dea să mănânce, fiind slăbită după perioada lungă în care zăcuse bolnavă și ca toți să creadă și nimeni să nu se îndoiască iar adevărul învierii să îl socotească nălucire.

Aceste minuni arată că totul este posibil pentru omul care crede și își pune toată nădejdea în Dumnezeu și de asemenea reținem că moartea trupeză este doar un somn din care ne vom ridica la Înviere!

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
(predică la Duminica a XXIV-a
după Rusalii, Sf. Ev. Luca 8, 41-56,
Învierea fiicei lui lair, 8 noiembrie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sf. Cuv. Mucenic Visarion de la Lainici (10 noiembrie)

„Minunată lucrare ai arătat în Mănăstirea Lainici, Sfin-te Părinte Visarion, prin postire, priveghere și rugăciune, prin iubirea desăvârșită de Dumnezeu și de semenii, făcător de minuni arătându-te. Iar, pătimind de la cei rău-credincioși cu slavă te-ai încununat în ceruri. Pentru aceasta, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre” (Tropar).

Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici s-a născut la 28 mai 1884, în comuna Secuieni din județul Bacău, ca fiu al lui Gheorghe și Ilinca, oameni simpli și cu o profundă credință în Dumnezeu. Își începe primele învățăminte la școala primară din satul natal, iar apoi își continuă formarea muzicală la Școala de cântăreți din Roman, pe care o frecventează între anii 1900 și 1904. În acea perioadă leagă o prietenie trainică cu Mihai Bâtacă — care va primi mai târziu numele arhimandritului Maxim Bâtacă — și amândoi devin ucenici ai episcopului Gherasim Safrin. Pe vremea studiilor, cei doi prieteni slujesc ca cântăreți la catedrala din Roman, deprinzând rânduiala și frumusețea muzicii bisericești.

În anul 1908, Visarion se retrage la Mănăstirea Frăsinei, loc în care își adâncește viața duhovnicească și contribuie la îmbogățirea muzicii psaltice, dând mărturie prin cânt și viață de darul său. Doi ani mai târziu, în 1910, starețul Porfirie îl tunde în monahism, dându-i numele Visarion. Caracterul său blând și smerit îl conduce la o asprime și mai mare în nevoiță; viața sa duhovnicească devine tot mai intensă, iar psalmodia pe care o rostește la strană izvorăște din adâncul inimii, emoționând pe cei care îl ascultă și stârnind adesea lacrimi în cei sensibili la frumusețea glasului său serafic.

După ani de râvnă, în 1922 este hirotonit ieromonah, iar în 1929 episcopul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului Noul Severin îl numește stareț al Mănăstirii Lainici. Aici, Cuviosul Visarion pune în lucrare treptat rânduiala isihastă pe care a dobândit-o la Frăsinei, cultivând rugăciunea neîncetată, simplitatea și austeritatea ascetică a vieții

monahale. Sub păstorirea sa, comunitatea de la Lainici înflorește: după un deceniu de stăreție, în mănăstire se adunase un sobor de peste douăzeci de călugări și frați, uniți în viața de rugăciune și în lucrarea duhovnicească.

Reputația vieții și a rugăciunii sale atrăgea oameni din toate părțile; cei care îi cereau ajutorul găseau sprijin și mijlocire duhovnicească. Din jurul său se petreceau multe lucrări de tămăduire și mângâiere: păcatele ascunse ieșeau la iveală prin pocăință, bolile trupesti și sufletești primeau vindecare, cei apăsati de necazuri se încurajau, iar sufletele întristate regăseau iarăși bucuria. Astfel, viața și lucrarea Cuviosului Visarion la Lainici au rămas în amintirea multora drept izbânda harului și roadele unei vieți trăite cu smerenie, rugăciune și dragoste pentru aproapele.

În anul 1935, un brigadier silvic din zona Uricani, aflat la o plimbare prin pădure, în plină zi, a avut o întâlnire uluitoare: în fața lui s-a ivit o femeie de o statură impresionantă, îmbrăcată într-o haină albă. Ea i-a adresat o mustrare severă, spunându-i: «Dacă vei mai păcătui, vei merge în fundul iadului!» După această apariție, bărbatul a rămas mut; ajuns acasă, nu a putut spune ce i se întâmplase, așa că i-a scris soției că văzuse în pădure pe Maica Domnului, care l-a certat pentru păcatele sale. În loc să-l ducă la medic, soția a primit, printr-un alt mesaj scris, îndrumarea ca el să fie dus la starețul Visarion de la mănăstirea Lainici, pentru a primi ajutor și tămăduire.

După un interval de rugăciuni îndelungate și după ce s-a spovedit în scris la starețul Visarion Toia, în timpul slujbei, în timp ce starețul cânta la strană cu o voce ce părea serafică, brigadierul privea cu lacrimi icoana Maicii Domnului. În momentul în care se intona cântarea «Cuvine-se cu adevărat», el a observat cum chipul Maicii Domnului se desprinde din icoană și venea înspre el, atingându-i buzele. În acel contact miraculos și neașteptat și-a recăpătat glasul, iar minunea a rămas în amintirea celor prezenți.

Anii 1948–1951 au însemnat pentru mănăstirea Lainici o perioadă de teroare și privațiune: viața monahală a fost constant perturbată, călugării fiind supuși unor încălcări repetate ale rânduielilor și sfințeniei așezământului din partea lucrătorilor fără credință și fără respect. Practic, aproape toate încăperile din clădirile mănăstirii și-au schimbat menirea — din spații tainice de rugăciune, chilii și chiliote au devenit locuri laice, unde aroma de tămâie și liniștea contemplativă au fost înlocuite de miros de tutun, de zarva petrecerilor, de mătăanii lăsate deoparte în favoarea dansului, iar șoaptele rugătoare pline de har ale călugărilor s-au transformat în vorbe murdare și în obiceiuri lumești ale muncitorilor aduși acolo.

Ocupația mănăstirii a început încă din 1947, când mii de muncitori au fost aduși pentru a lucra la calea ferată Bumbești-Livezeni — o linie de 42 de kilometri, care leagă județele Gorj și Hunedoara și care fusese gândită inițial pentru transportul cărbunelui din Valea Jiului. În 1948, regimul comunist a mobilizat peste 30.000 de oameni pentru a finaliza acest proiect început în 1922, considerat vital pentru legătura economică dintre Ardeal și Țara Românească. La șantier lucrau voluntari veniți din toate colțurile țării, iar după două-trei luni de efort primeau certificatul de „brigadier”. Mănăstirea Lainici, aflată în imediata vecinătate a lucrărilor, a fost înstrăinată și folosită abuziv pentru cazarea acestor muncitori, fapt care a prăbușit și mai adânc viața duhovnicească și rutina clericală a așezământului.

În anul 1949, părintele Visarion Toia a pus pe picioare un mic spital destinat lucrătorilor răniți în timpul muncii, rămânând mereu aproape de suferințele lor și acordân-

du-le îngrijiri și mângâiere. Potrivit rapoartelor Securității, astfel de acțiuni ale Cuviosului Visarion erau interpretate ca o ripostă la campania de „educare” marxist-leninistă derulată în zonă, iar implicarea sa în viața comunității a stârnit suspiciuni. Mai mult decât atât, starețul organiza pelerinaje împreună cu minerii din Valea Jiului și refuza cu încăpățănare să cedeze chiliile mănăstirii trupelor de Securitate care căutau adăpost în cadrul operațiunilor împotriva partizanilor din munți — gesturi publice care nu au trecut neobservate de organele represive.

Într-o zi, comandantul garnizoanei, însoțit de câțiva ofițeri, s-a prezentat beat la ușa starețului Visarion Toia și, într-un ton batjocoritor, i-a cerut să elibereze și chiliea sa, susținând că „oficierii noștri au nevoie de mai multe camere”. Părintele a respins cererea cu bunăvoință și cu o atitudine plină de respect, replicând reverențios: «Domnule comandant, mă iertați, dar tot ce s-a aprobat de la București, v-am dat!». Confruntat cu această refuzare, comandantul, recalcitrant și furios, i-a răspuns cu cruzime: „Moșule, dacă nu vrei să ne dai camera, o să-ți arătăm noi!”.

Cuviosul Visarion a fost supus unei bătăi sălbatice: lovit cu pumnii, călcat în picioare cu bocancii militărești, i-a fost desfigurat chipul, i s-au fracturat oase, iar agresorii i-au amenințat cu moartea pe călugării prezenți: «Dacă spune unul ceva, pe toți vă omorâm!». Urmarea atacului a fost dramatică — starețul a zăcut imobilizat și în chinuri timp de aproximativ două săptămâni. Când starea lui a devenit de nesuportat, a fost internat într-un spital, însă intervenția medicală a survenit prea târziu; piciorul drept s-a infectat grav și a făcut cangrenă, iar medicii au fost nevoiți să îi amputeze piciorul de sub genunchi.

După o lungă perioadă de suferință și încercări, Visarion Toia a încetat din viață la 8 noiembrie 1951, trecând la Domnul după o agonie îndelungată. Evenimentele care au culminat cu rănirea și moartea sa au rămas în memoria comunității ca un exemplu al violenței și al presiunii la care erau supuse persoanele și instituțiile care încercau să rămână loiale demnității și credinței în acei ani dificili.

În anul 2013 a început exhumarea osemintelor celor doi cuvioși care au păstorit la Lainici, Visarion Toia și Calinic Căvăran, uciși dar cunoscuți pentru viața lor sfântă. La început a fost scos la lumină un craniu cu o nuanță foarte frumoasă, maronie cu tente portocalii până spre galben. Sub cap a fost găsită o cărămidă pe care era înscris numele „Visarion Protoschimonahul”, semn că acel loc adăpostea trupul fostului stareț al Mănăstirii Lainici. Ulterior, s-au mai descoperit fragmente de moaște ușoare, de o frumusețe aparte și totodată cu o culoare portocalie, care trezeau în cei prezenți un puternic simț duhovnicesc, o stare de dragoste și de dor după viața sfântă a acestui mare părinte.

După slujba parastasului în memoria părinților Visarion Toia și Calinic Căvăran, arhimandritul Ioachim Pârvolescu a dispus confecționarea a două racle din lemn de stejar pentru a adăposti osemintele descoperite. Începând din 2012 mormintele celor doi stareți rămăseseră goale, iar din 2013 osemintele lor au fost așezate în noile racle de stejar special lucrate. La trei săptămâni după operațiunea de dezgropare, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Mitropolitul Olteniei, a venit să se închine la sfintele moaște; sărutându-le, a exclamat plin de evlavie: „Părinte Visarioane, tu ești un mare sfânt!”.

Părintele arhimandrit Visarion Toia a fost recunoscut oficial drept sfânt de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 11–12 iulie 2024. Sinodul i-a acordat titlatura de „Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici” și l-a inclus în rândul sfinților, stabilindu-i zi de prăznuire pe 10 noiembrie. Proclamarea la nivel local a canonizării a avut loc printr-o ceremonie solemnă duminică, 9 noiembrie 2025, la Mănăstirea Lainici din Defileul Jiului — mănăstirea pe care părintele Visarion a păstorit-o ca stareț timp de peste două decenii.

„O, Sfinte Cuvioase Visarion, Părintele nostru, cel ce ai deprins rugăciunea inimii și cântarea bisericească întru smerenie, primește de la noi această puțină cântare de laudă. Cel ce ai primit Taina Preoției în cuget curat, strălucind în săvârșirea dumnezeieștilor Taine și în lucrarea duhovnicească, învață-ne și pe noi să slujim în chip vrednic Mântuitorului Hristos. Tu, în vreme de prigoană, te-ai arătat neclintit în nădejde, credință și dragoste, pătimind până la moarte cu față senină și luminoasă pentru dragostea Domnului. Cel ce te-a înălțat peste toate cursele vrăjmașului urător de oameni, a primit jertfa ta și te-a sălășluit în ceruri. Pentru aceasta, Dumnezeu, pe Care L-ai slăvit pe pământ, te-a slăvit în cer, așezându-te în ceata mucenicilor Săi, iar sfințele tale moaște le-a proslăvit cu facere

de minuni și cu bună mireasmă, spre mângâierea noastră și spre încredințare de harul ce ți-a fost dăruit. Nu ne părăsi, Cuvioase Părinte, pe noi, cei păcătoși și neputincioși, ci acoperă-ne cu mila ta, izbăvindu-ne din necazuri și încercări. Ajută-ne în vreme de primejdii și mijlocește la Preasfânta Treime ca să primim iertare de păcate și izbăvire de patimile ce ne înrobesc. Învață-ne, Sfinte, să ne apropiem de Mântuitorul nostru cu inimă curată și smerită. Luminează-ne mintea, veselește-ne inimile cuprinse de întristare, călăuzește-ne cu părintească purtare de grijă, ca, răbdând până la capăt toate ispitele și încercările vieții acesteia, să ajungem la limanul mântuirii, în Împărăția cea veșnică. Roagă-te și Născătoarei de Dumnezeu să ne acopere cu sfântul ei Acoperământ, ca să fim feriți de uneltirile vrăjmașilor văzuți și nevăzuți. Stai înaintea tronului lui Dumnezeu și roagă-L să se milostivească spre noi, că fără El nimic bun nu-i cu putință să săvârșim și tot darul desăvârșit de sus este, de la Părintele Luminilor, Căruia I Se cuvin slavă, cinste și închinăciune, împreună cu Fiul cel fără de început și cu Preasfântul, bunul și de viață făcătorul Său Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin” (Rugăciune).

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

Sursă foto: doxologia.ro

Iubirea aproapelui, milostivirea lui Dumnezeu și urmarea exemplului lui Hristos

„Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă, și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea” (Luca 10, 25-37).

Imaginați-vă, pentru o clipă, următoarea scenă: un om zace la marginea drumului, bătut, jefuit, dezbrăcat și copleșit de suferință. Pe lângă el trec, ocolindu-l și străduindu-se să-l evite pe acest om aflat în nevoie și în durere, mai întâi un preot, iar apoi un levit. Este ușor să ascultăm această pericopă evanghelică și să fim îngroziți de nepăsarea împietrită a acestor slujitori religioși ai vechiului Israel, care trec cu vederea suferința fratelui lor, despre care știm că era victima nevinovată a unei fărâdelegi cumplite.

Dar să încercăm să ne imaginăm, pentru o clipă, și perspectiva din care aceștia ar fi putut privi situația. Poate că aveau într-adevăr treburi urgente sau, cel puțin, așa își spuneau în sinea lor. Poate că se linișteau cu gândul că, în curând, avea să treacă pe

acolo cineva care dispunea de mai mult timp, de mai multe resurse ori de o pregătire mai potrivită pentru a-l ajuta. Poate că se temeau chiar de omul acela: era plin de sânge, zăcea pe un drum pustiu și ar fi putut fi un individ suspect. Sau poate că se temeau că tâlharii se aflau încă prin apropiere. Le-ar fi plăcut să-l ajute, dar aveau o teamă justificată, cel puțin în ochii lor, pentru propria siguranță.

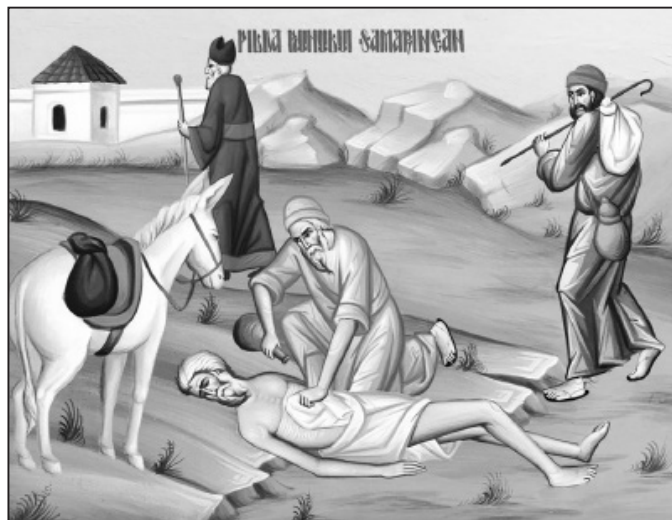
Preotul și levitul reprezintă comportamentul obișnuit al întregului neam omenesc: ar dori să ajute, dar au și ei propriile treburi de care trebuie să se îngrijească. Desigur, își iubesc aproapele, însă numai atunci când au timp, când dispun de bani în plus și când au toate garanțiile că nu li se va întâmpla nimic rău. Preotul și levitul nu sunt oameni caracterizați de o indiferență crudă, ci de un egoism obișnuit, aproape neobservat, însoțit de priorități care par raționale și sunt acceptate de societate.

Și câți dintre noi nu suntem întocmai asemenea lor? Desigur, cu toții dăruim aproapelui nostru. Dar oare dăruim și atunci când aceasta presupune să ne lipsim pe noi înșine de ceva? Desigur, cu toții dorim să ajutăm. Dar oare suntem dispuși să ne asumăm un risc, să acceptăm un dezavantaj, fie el cât de mic, de dragul celui alt? Desigur, cu toții dorim să săvârșim binele. Dar oare dorim cu ade-

vărat să-l săvârșim chiar și atunci când aceasta presupune să renunțăm la confortul și la propria noastră stare de bine?

De fapt, având o virtute atât de șubredă, atât de puțin curaj, un egoism devenit obișnuință și o fățarnicie de care nici măcar nu suntem conștienți, am putea descoperi, dacă am cugeta mai adânc, că suntem la fel de neputincioși și de răniți precum omul acela care zăcea la marginea drumului. Mărturisim că Îl iubim pe Dumnezeu și că iubim virtutea, dar suntem mult prea slabi, mult prea neputincioși duhovnicește, pentru a le urma cu adevărat.

Însă, slavă lui Dumnezeu, adevăratul Samaritan Milostiv, Hristos Mântuitorul, a venit la noi în slăbiciunea și în starea noastră de rănire și ne-a uns cu untdelemnul Duhului Sfânt. El ne-a dăruit Trupul Său drept hrană și Sângele Său drept bă-

utură mai desfătătoare decât orice vin de pe fața pământului. Deși suntem neputincioși în urmărirea virtuții, în practicarea adevăratei generozități și în trăirea unei vieți însuflețite de iubire autentică, El ne-a iubit totuși cu o iubire mai presus de orice măsură, împlinind toate lipsurile noastre prin bogăția covârșitoare a milostivirii Sale.

Și astfel, de acum înainte, după cum spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „Noi Îl iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi” (I Ioan 4, 19). Cunoscând harul Său mai presus de cuvânt, iertarea Sa îmbelșugată și iubirea Sa nemărginită, devenim și noi capabili să împărtășim aceeași iubire, aceeași iertare și același har aproapelui nostru. Să ne gândim la Sfântul Ierarh Ioan cel Milostiv, Patriarhul Alexandriei. Sfântul Ioan era cunoscut pentru marea sa dărnicie, iar în viața sa întâlnim următoarea întâmplare:

Într-o zi, pe când sfântul mergea să-i cerceteze pe cei bolnavi, a întâlnit un cerșetor și a poruncit să i se dea șase monede de argint. Cerșetorul și-a

schimbat hainele, a alergat înaintea patriarhului și i-a cerut din nou milostenie. Sfântul Ioan i-a dăruit încă șase monede de argint. Când însă cerșetorul s-a înfățișat pentru a treia oară, cerând iarăși milostenie, iar slujitorii patriarhului au început să-l alunge, sfântul a poruncit să i se dea douăsprezece monede de argint, spunând: „Poate că este Însuși Hristos, Care mă pune la încercare.”

Nesocotită după judecata lumii, lipsită de măsură și de precauție: astfel era iubirea Sfântului Ioan față de aproapele său. Conștiința sa despre iubirea lui Dumnezeu față de neamul omenesc căzut era atât de vie și de profundă, încât nu ezita nicio dată să împărtășească această iubire cu generozitate, dăruind-o mai departe semenilor săi. Astăzi, când Hristos vine în mijlocul nostru ca Vindecător al sufletelor și Doctor al inimilor suferinde, pentru a tămădui rănilor egoismului, ale trândăviei și ale necontenitelor noastre îndreptățiri de sine, iubirea și exemplul Său ne cheamă la o înnoită dărnicie față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

Iisus Hristos S-a dăruit pe Sine pentru noi. Iubirea cheamă iubire, iar noi suntem chemați să răspundem iubirii Sale prin propria noastră iubire. De acum înainte, nu vom mai trece nepăsători pe lângă nevoile aproapelui. Nu vom mai îngădui ca deprinderile egoiste ale lumii să fie și pentru noi o măsură îndestulătoare a vieții. Din această zi suntem chemați să devenim samaritanenii milostivi, după chipul adevăratului Samaritan Milostiv, Care ne-a cercetat la marginea drumului vieții și ne-a mântuit, în ciuda păcatelor noastre.

Așa cum spune Iisus la sfârșitul Evangheliei de astăzi: „Mergi și fă și tu asemenea” (Luca 10, 37). Cu alte cuvinte, așa cum Eu am făcut pentru tine, fă și tu pentru ceilalți. Arată milă, precum Eu ți-am arătat milă. Fii darnic, precum Eu am fost darnic cu tine. Împărtășește iubirea Mea, Evanghelia Mea și iertarea Mea prin Sfânta Mea Biserică.

Celui Care ne cheamă să urmăm pilda iubirii, a milostivirii și a dărnicii Sale, Binefăcătorului neamului omenesc și Vindecătorului tuturor rănilor sufletelor noastre, adevăratului nostru Domn, Dumnezeu și Mântuitor, I se cuvin toată slava, cinstea, mulțumirea și închinarea, împreună cu Tatăl Său Cel ceresc și cu Preasfântul, Bunul, Milostivul, Înduratul și de viață Făcătorul Său Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXV-a după Rusalii,
Pilda samarineanului milostiv, 15 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina ne arată care este adevărata bogăție a unui om

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina este relatată de către Sfântul Apostol LUCA în Evanghelia sa, în capitolul XII, v. 16-21; această pildă a fost rostită de către Însuși Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos imediat după ce îi îndeamnă pe toți cei care Îl ascultau, zicându-le: „Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale” (Luca, XII, 15).

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina vine așadar să întărească îndemnul Mântuitorului de a ne feri de toată lăcomia, mai ales de lăcomia de bani și de averi, căci, așa cum afirmă Sf. Apostol Pavel, „iubirea de bani este închinare la idoli” (Efeseni V, 5). Atât de mult îl urăște Dumnezeu pe închinătorul la idoli, încât ne putem imagina cât de departe de Dumnezeu sunt cei care iubesc

banii și averile pământești, trecătoare. Sf. Părinte Ioan Scărarul spune că „iubirea de arginți este închinare la idoli, fiică a necredinței, scuză mincinoasă pentru boli, prevestire a bătrâneții, frică de secetă, vestitoare a foametei”. Cei care iubesc în mod pătimăș banii sau lucrurile materiale nesocotesc cuvintele Domnului: „Nimeni nu poate să slujească la doi domni, fiindcă sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei VI, 24).

De o astfel de iubire nemăsurată a banilor și a averilor era stăpânit și bogatul din pilda de astăzi. Acesta are o recoltă extrem de bogată, peste așteptări, pe pământurile sale. Văzând că nu are unde să depoziteze atâtea roade, el decide să strice hambarele vechi și să construiască altele mai mari; apoi, își spune în sinea lui că are multe bunătăți adunate pentru mulți ani și că trebuie doar să se odihnească, să mănânce, să bea și să se veselească. Aici bogatul confundă brutal lucrurile, el crede că sufletul său, imaterial, care este de la Dumnezeu, poate să mănânce, să bea, să se sature cu cele materiale. De aceea, Dumnezeu îl întrerupe din gândirea sa și îi zice: „Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca XII, 20).

Păcatul acestui om bogat nu constă în faptul că a avut o recoltă bună (un dar de la Dumnezeu), ci în egoismul său absolut. El gândește doar în termeni de „eu”, „ale mele” (roadele mele, jitițele mele, sufletul meu), ignorând astfel pe Dumnezeu, Dătătorul tuturor bunătăților și izvorul a tot binele, precum și pe semenii aflați în nevoi.

Ideea este că omul din pilda de astăzi nu ține seama de efemeritatea vieții, de faptul că moartea vine pe neașteptate, iar bunătățile materiale adunate cu multă trudă nu pot fi luate dincolo, în viața veșnică.

De fapt, adevărata bogăție nu constă în lucruri materiale, pieritoare, ci în fapte bune, milostenie, și o relație vie cu Dumnezeu. Să ne străduim și noi să avem o relație vie, lucrătoare, cu Dumnezeu, săvârșind fapte bune, de rugăciune, de milostenie și de iubire față de semenii noștri. Amin!

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XXVI-a după Rusalii, 22 noiembrie)

Sursă foto: serilebiblice.ro

Poezie creștină

Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop – (28 noiembrie)

Cine s-ar fi gândit vreodată,
Că-n România sunt atâția sfinți
Pe care-i cunoaștem, deocamdată,
Dar câți or mai fi necunoscuți!?

Căci, dreapta credință străbună,
De două mii de ani este acasă,
Pe capul sfinților e o cunună
Și să ne rătăcim, ei nu ne lasă.

De la domnitori, la oameni fără carte,
Cu toții pe Dumnezeu L-au preamărit;
Ei s-au rugat în grup, sau fiecare-n parte
Și întreaga viață au nădăduit.

Au plecat curați în veșnicie,
Încredințându-se Domnului Hristos,
Că L-au iubit cu multă bucurie
Și-au trăit întreaga viață cu folos.

Atâția ani, cei din Ardeal,
Au suferit poveri usturătoare
Și chiar dacă erau la ei acasă
Erau supuși la munci umilitoare.

Bunul Dumnezeu i-a ajutat,
Că-aveau spre Cer privirea îndreptată;
În durerea lor i-a mângâiat
Și ruga lor n-a fost uitată.

Revărsare de har și minuni
Bunul Dumnezeu a lucrat,
În Ardeal, în acel timp de prigoană
Și a trimis un copil minunat,

Ce-i mare sfânt, recent canonizat, (2025)
Părintele Arsenie de la Prislop,
Călugăr și duhovnic luminat
Ce a avut în viață un singur scop,

Acela de a propovădui
Credința cea adevărată:
Țelul suprem în a se mântui,
Atât el cât și lumea toată.

Cunoscut ca mare duhovnic
Al secolului XX, în România,
Rămâne un slujitor vrednic
De-a fi cinstit în toată Ortodoxia.

Un copil de Domnul înzestrat
Cu calități nebănuite,
Cu minte ageră și sufletul curat
Și credință mai rar întâlnite,

Ce-n Vața de Sus s-a născut (29 sept.1910)
În județul Hunedoara,
Dar a ajuns să fie cunoscut
Și îndrăgit de toată țara.

Părinții Iosif și Cristina,
Cu numele Zian l-au botezat,
L-au crescut cu multă dragoste
Și în dreapta credință l-au educat.

Liceul Național Ortodox
Din Brad, cu brio, a terminat (1929)
Iar în 1933, Academia Teologică
Din Sibiu, cu succes a încheiat.

Cursurile Institutului de Arte Frumoase
La recomandarea Mitropolitului a urmat.
În paralel, cursurile de Medicină
Ale Profesorului Francisc Reiner, a audiat.

Fascinat de lucrarea „Scara”
(Ioan Scărarul), în cinci luni a tradus
Minunata comoară ce ne duce
Treptat, prin virtuți, acolo Sus.

Ca absolvent al Academiei Teologice,
Citeț și ipodiaton a fost hirotesit,
Iar în 1936, Mitropolitul Nicolae Bălan,
Ca diacon celibatar l-a hirotonit.

În Muntele Athos a plecat (1939)
Și doar trei luni de zile a rămas;
În construcții cu sârg a ajutat,
Dar parcă în interior îi spunea un glas,

Ca imboldul spre călugărie
Ce simțise la Sibiu, în țară,
Încă din vremea studenției,
Să nu îl lase să dispară.

La „Mănăstirea Sâmbăta de Sus”,
La început a fost închinoviat
Și nu după mult timp, tot aici,
În monahism a intrat (1940)

Cu numele de monah, Arsenie,
Apoi ca preot a fost hirotonit (1942);
„Mănăstirea Brâncoveanu”, un centru
Duhovnesc și cultural a devenit.

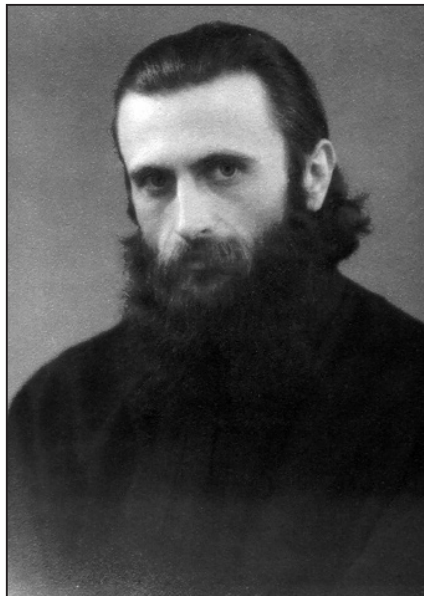
Manuscrisele „Filocaliei”, din Athos,
Cu sine în țară le-a adus,
Ajutând pe profesorul său, Dumitru
Stăniloae, cu care mai apoi le-a tradus.

Sfântul Preot Dumitru Stăniloae,
„Ctitor de frunte al Filocaliei” l-a numit
Pe Părintele Arsenie, cel ce la Sibiu,
Îi fusese un student emerit.

Un far al Ortodoxiei transilvănene,
„Mănăstirea Brâncoveanu” a devenit
Prin predicile și sfaturile
Acestui mare sfânt, cel de Domnul dăruit.

La Sâmbăta de Sus, Părintele a creat
Cea mai mare mișcare duhovnicească
De renaștere filocalică
Pentru credința românească.

Cuviosul Părinte Arsenie,
De două ori a fost arestat
În iulie 1945 la Râmnicu Vâlcea,
Apoi a fost găsit nevinovat.

Pentru că pe luptătorii anticomuniști,
Părintele, creștinește i-ar fi ajutat
Cu hrană pentru a supraviețui,
În 1948 a fost din nou arestat.

Mitropolitul Nicolae Bălan,
De la Mănăstirea Sâmbăta l-a transferat
La Mănăstirea Prislop și-aici, Părintele
Pe foarte mulți credincioși a luminat.

A fost a treia oară arestat (1950-1951)
Și la Canal, la muncă, a fost trimis;
Mitropolitul Iustinian Marina l-a eliberat,
Că de nevinovăția lui era convins.

Aici lucra cu multă râvnă
Ajutând pe cei neputincioși,
Să își facă și ei întreaga normă
Spre a nu fi de la hrană scoși.

Tot aici o minune s-a întâmplat,
Că murindu-i mama, a participat
La înmormântare, cu toate că,
Doar câteva ore, la muncă nu s-a aflat.

Nimeni n-a înțeles cum a parcurs
O distanță mare în timp scurt,

Fără mijloace rapide de transport,
Fără să fie de cineva văzut.

Cei prezenți la înmormântare
„Un popă în negru” au văzut
În mulțimea acolo adunată,
Dar nu l-au recunoscut.

Rămâne încă un mister
Ca și celelalte minuni făcute
La care nu găsim răspuns
Și câte sunt încă necunoscute.

Ca stareț și duhovnic a lucrat
La îndreptarea celor păcătoși
Și pe mulți oameni a luminat
Să devină mult mai credincioși.

Îndrumător la vremea potrivită
Pentru acest popor greu încercat
Când credința era prigonită
Și ca un far Părintele a luminat.

Ca un apostol plin de Duh Sfânt
Cuvântul Evangheliei a propovăduit,
Prin fapte alese și prin cuvânt
Cu multă rugăciune, el poporul a ocrotit.

Trupul, mintea și sufletul,
Curate și neîntinate și le-a păzit,
Vindecător bolnavilor, acoperământ
Întru primejdii, credincioșilor a devenit.

Calea Împărăției a urcat,
Cu psalmi, cântări duhovnicești,
Rugăciuni și fapte bune a lucrat
Și a fost așezat în corturile cerești.

Îngerește pe pământ a viețuit
Fiind monahilor călăuzitor,
Că în iubire sfântă a viețuit
Și în necazuri, un grabnic ajutător.

În ctitoria ardeleană „Prislop”,
A Cuviosului Nicodim cel Sfințit,
(de la Tismana)

Părintele Arsenie, cu smerenie,
Cu răbdare și credință s-a ostenit.

Ca pictor de icoane bisericești
Și de suflete, de Domnul dăruit,
El multe suflete necăjite și rătăcite,
Pe calea mântuirii a călăuzit.

La Cincizecime, mulți oameni
La slujba hramului au participat,
Chiar și un detașament de soldați,
Când o minune s-a întâmplat.

Călugărul de la strană
Deodată a exclamat:
-Vai, Părinte, ce se întâmplă?
Sunteți de flăcări înconjurat!

Sub formă de limbi de foc
Era prezent aici Duhul Sfânt,
Când slujea Părintele Arsenie
Și s-a și arătat pe pământ.

După slujbă a recunoscut,
Că s-a simțit și el de foc înconjurat
În timpul Sfintei Liturghii
Și, cu smerenie, s-a bucurat.

De Rusalii (Cincizecime), în anul 1953,
Cuviosul Părinte a fost din nou anchetat:
La Timișoara, Jilava, Oradea a fost dus,
Că prin multe închisori a fost plimbat. (1955-1956)

În 1959, nereguli financiare,
Pe nedrept, Părintelui, i-au înscenat
Pentru a-l scoate abuziv din monahism,
Că pe comuniștii necredincioși a deranjat.

Îi speria puterea lui de a atrage
Ca un magnet spre credință:
Tineri, bătrâni, țărani, studenți
Și intelectuali cu multă știință.

De aceea îi căutau mereu
Pricini pentru a-l îndepărta;
Ei nu știau că Dumnezeu
Cu dragoste îl îmbărbăta.

Mulțimea suferințelor pentru Hristos,
O mare bucurie el le-a considerat,
Pentru că necazurile aduc folos
Unui suflet curat, binecuvântat.

Întunericul ispitelor
Cu lumina harului a alungat,
Noianul încercărilor,
Cu multă credință a răbdat.

Pacea Domnului Iisus Hristos,
Prin iubire și smerenie a dobândit,
Că prin post, rugăciune, credință,
Pe toate de la Domnul le-a primit.

Sfaturile evanghelice a împlinit
Purtând pe umeri crucea lui Hristos;
El, har peste har a dobândit,
Pentru trăirea-n viață cu folos.

Înțelepciunea acestei lumi,
Drept nebunie a socotit
Și de lucrurile pieritoare
Cu ușurință s-a despărțit.

Ca un duhovnic desăvârșit,
Pe credincioși a îndrumat;
În necazuri i-a întărit
Și multe suflete a câștigat.

Pe scara virtuților duhovnicești,
Cu multă trudă a urcat,
Că purtător al crucii lui Hristos,
Părintele Arsenie s-a aflat.

Lațturile temniței, prigonirile
Și chinurile mai mult l-au întărit,
Dar toate nedreptățile și necazurile,
De Domnul Hristos nu l-au despărțit.

Pe Părinte, harul Duhului Sfânt
Permanent l-a însoțit și întărit
Și cât a locuit pe-acest pământ
Niciodată nu l-a părăsit.

Ateii comuniști l-au umilit;
El munci istovitoare a răbdat
Deși trupul firav l-au vâlguit,
Sufletul său curat s-a luminat.

Minunate învățăături a scris,
Insuflete de Duhul Sfânt,
Lumina Filocaliei a răspândit
Prin ce a scris și prin al său cuvânt.

Izvoarele Ortodoxiei
A căutat cu stăruință,
Răspunsurile le-a dobândit,
Printr-o desăvârșită credință.

Părintele Arsenie de la Prislop,
Acest „om” al lui Dumnezeu,
Pe cerul vieții creștine românești,
Ca un luceafăr va rămâne mereu.

Cu o statură duhovnicească
Maiestooasă, mulțime de oameni a adunat,
Că-avea o putere de pătrundere
Și-n sufletul omului întristat.

A pătruns și în conștiința
Mai multor interlocutori veniți
De departe spre a-l vedea,
Rămânând ei nedumeriți

De unde știe dedesubturi
Pe care doar ei le cunoșteau,
Secrete intime, bine ascunse
Și-auzind, ei se cutremurau.

Ca un magnet el atrăgea
Mulțime de oameni credincioși
De toate categoriile și vârstele,
Fiind din ce în ce mai curioși.

Avea o putere de sinteză
Și pătrundere, nemaiîntâlnite,
Vorbea spontan, fără menajamente,
Adevăruri ascunse, de el descoperite.

Preocupat de sfințenia
Vieții de familie, într-o societate
Măcinată de desfrâu și avorturi,
Îndemna spre bunătate,

Spre întoarcerea la pocăință,
În cuplu la o trăire curată,
Să aibă multă credință
Și o viață binecuvântată.

Cu insistență i-a învățat
De rugăciunea permanentă;
Grija pentru mântuirea sufletului
Voia să rămână consecventă.

Trebuie să avem încredere
În bunătatea lui Dumnezeu,
Că iubirea Sa nesfârșită
Peste noi se revarsă mereu.

Când la pensie (forțat) a ieșit, (1968)
Că preot să fie, nu l-au mai lăsat,
S-a supus, cu tristețe și smerenie,
Dar Biserica Drăgănescu a pictat.

Cincisprezece ani a trudit (1968-1983)
Cu nădejde în Dumnezeu
Și a continuat să predice
Prin tot ce a pictat, în stilul său.

„Capela Sixtină a Ortodoxiei”,
Lăcașul este supranumit
Datorită stilului unic:
„Privind-o ești de pace învăluit”.

Istoria Noului Testament,
Prin evenimentele importante,
Chiar de este redată pe scurt,
Se citește prin icoanele pictate.

Părintele Arsenie „a scris”, pictând
Din viața Mântuitorului,
Toate momentele importante,
Spre înțelegerea cititorului.

Pictura e duhovnicească,
Pedagogică și luminoasă,
O „cateheză” care se întinde
Pe pereți, în Biserica frumoasă.

Deși, i s-a interzis să predice,
O face cu ajutorul penelului
Și al culorii și-s cuvântări vrednice
De măreția pictorului.

Compoziția e văzută ca o „scară”:
Sus e lumea spirituală,
Iar în registrul de jos, este lumea
Cu păcatele ei; cea reală.

Fiecare registru iconografic
Are câte o explicație scrisă,
Versete din Sfânta Scriptură,
Ca lumea să fie convinsă

De întruparea Domnului Hristos
Și locuirea cu oamenii pe pământ,
Propovăduind spre-al nostru folos,
Cu iubire și tărie al Său Cuvânt.

După anul 1984, Părintele se retrage
La Sinaia, la o mică mănăstire,
În profundă rugăciune
Spre a lui Dumnezeu cinstire.

Și aici, supravegheat de securiști,
Credința Ortodoxă și-a păstrat,
Pe cei din conducerea comunistă,
Pentru credință i-a apostrofă.

Repercusiuni au fost mereu
Și libertatea i-au îngăduit;
El s-a rugat pentru poporul său
Cel asuprit și nedreptățit.

Bunul Dumnezeu l-a înzeștră
Cu darul mai înainte-vederii,
Discret, Părintele i-a ajutat
Pe unii în timpul cuvântării.

Și plecarea sa și-a cunoscut
Din lumea asta trecătoare,
Cu credință și sufletul curat,
Spre viața cea nemuritoare.

Pe 28 noiembrie 1989, la Sinaia,
Sufletul său sfânt la Domnul a plecat,
Dar își exprimase dorința,
Ca la Prislop să fie-înmormântat. (4 dec.)

Sute de oameni și preoți au venit
Să-l conducă cu respect și durere
Și la înmormântare, minuni s-au ivit,
Aducându-le unora mângâiere.

Se spune, că la înmormântare,
El ochii săi albaștri și-a deschis
Și au văzut cu bucurie mare,
Cei cărora Domnul le-a permis.

Au mărturisit unii altora
Că cei din apropiere au văzut
Și cunoscându-i sfințenia,
Că-i o minune au recunoscut.

Încă de pe când trăia, predica,
Și a slujit pe acest pământ,
Oamenii, cu smerenie, au simțit,
Că Părintele Arsenie e-un mare sfânt.

„Sfântul Ardealului” era numit,
Că pe foarte mulți a luminat;
Toți oamenii l-au îndrăgit,
Iar el pe credincioși a ajutat.

Apostol plin de Duhul Sfânt
Și un ocrotitor neadormit
Al slujitorilor Sfintelor Altare
Și crin al Raiului a devenit.

Este o icoană aleasă
Pe catapeteasma bisericii cerești,
Un îndrumător neobosit
Al vieții noastre pământești.

Din (4 dec.) 1989, mormântul Părintelui,
Loc de pelerinaj a devenit,
Așezat la poalele codrului
Cu minunate flori acoperit.

E un miracol să găsești
Atâtea flori înmiresmate,
Și-n orice zi din an nimerеști,
Sunt, cu gust și migală aranjate.

Dealul Prislopului e urcat
De mii de credincioși săptămânal,
Cu încredere și speranță
Și vin mereu, val după val.

Cu multă credință și răbdare
Urcă tacit, îngândurați,
Rugându-se, în gând, fiecare,
Pentru copii, părinți sau frați.

Atâtea probleme sunt pe lume,
Care-i apasă pe semeni, mereu
Și vin la Părintele, anume,
Să mijlocească pentru ei la Dumnezeu.

De ziua lui de adormire (28 nov.),
(30 000-40 000 de credincioși vin mereu,
Ce urcă dealul spre mormânt,
Cu nădejde și credință-n Dumnezeu.

Să îl rugăm pe Sfântul Părinte Arsenie
Să mijlocească la Tronul Cereșc,
Pentru întoarcerea spre credință
Și îndreptarea neamului românesc.

Dumitra Groza

(28 noiembrie 2026)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezie creștină

De Sfântul Apostol Andrei (30 noiembrie)

Sunt eu mic, dar port un nume mare!
Andrei e „Cel Dintâi Chemat”;
Dintre Sfinții Apostoli, el primul a urmat
Pe Domnul domnilor și Împăratul împăraților
Cel mult așteptat.

Andrei, fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul,
A urmat cu credință pe Mântuitorul,
A doua zi, după Botezul Domnului Iisus,
Când Ioan, arătând cu degetul a spus:
„Iată Mielul lui Dumnezeu,
Cel ce ridică păcatele lumii”.

Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, voios,
S-a îndreptat spre Petru:
„Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos”
Și cei doi frați, bucurându-se nespus,
L-au urmat cu credință pe Domnul Iisus.

Andrei, L-a însoțit pe drumurile Țării Sfinte
Adăpându-se din izvorul nesecat
al dumnezeieștilor învățăminte.
A fost martorul minunilor făcute de Iisus,
A văzut Patimile Domnului, s-a întărit în credință
În ziua Învierii, mai presus.

Dar, după Cincizecime,
Apostolii trăgând la sorți,

Au mers în toată lumea, umblând în multe părți.
Chemându-i la credință, pe toți cei întâlniți
I-au ajutat să înțeleagă, că prin credință
Vor fi mântuiți!

Astfel, Sfântul Andrei a ajuns în
Bitinia, Bizantia,
Tracia, Macedonia, Scitia (Dobrogea)
și Crimeea,
Unde a propovăduit credința Domnului Hristos.
Mai apoi, ajuns la Patras, având
sfârșit de mucenic
Pe o cruce sub formă de „X”, cu capul în jos
A fost răstignit.

Fiind ocrotitorul spiritual al României,
Sfântul Andrei ne-a îndrumat pașii
spre calea mântuirii.
Astfel, ajungând și în Dobrogea, la noi,
Ne-a creștinat direct, prin har, în secolul întâi.
De-aceea îl rugăm cu glas fierbinte,
Să ne fie pavăză și de-acum înainte!

Iar celor ce cu drag numele îi purtăm,
Să ne călăuzească pașii, sufletul să-l salvăm.
Să ne fie alături, mereu, la bine și la greu,
Să mijlocească pentru noi, Sus,
La Bunul Dumnezeu!

Dumitra Groza

(30 nov. 2007)

Sursă foto: doxologia.ro

Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor

Puține lucruri au provocat atâtea dezbinare în lumea creștină precum problema bogăției. O întreagă școală de gândire religioasă, cunoscută sub numele de teologia eliberării, a pătruns în anumite cercuri ale Bisericii Romano-Catolice în anii 1960 și continuă să existe până astăzi, propovăduind că bogații sunt pur și simplu instrumente ale asupririi și că Împărăția lui Dumnezeu trebuie căutată în ceea ce adepții acestei orientări consideră a fi dreptate economică.

Cu câteva secole în urmă, unele dintre primele grupări protestante învățau că bogăția este rea în sine. La cealaltă extremă, în zilele noastre, alte confesiuni protestante propovăduiesc că bogăția este un dar pe care Dumnezeu îl oferă fiecăruia creștin adevărat care îl reven-

dică prin credință și că fiecare creștin „autentic” ar trebui să fie răsplătit cu bogății pământești.

Indiferent însă de concepțiile noastre teologice, aceasta este o problemă cu care ne confruntăm permanent în societatea contemporană. Adevărul este că noi ne bucurăm fiecare de o bogăție care depășește până și cele mai îndrăznețe visuri ale oricărui rege sau conducător din vremurile biblice.

Așadar, ce ar trebui să înțelegem atunci când întâlnim asemenea puncte de vedere atât de diferite și citim apoi pericopa evanghelică de astăzi, care ne pune înaintea o chemare atât de exigentă? Răspunsul nu se găsește în analiza economică, ci în realitatea duhovnicească.

Se cuvine să ne amintim, încă de la început, că foar-

te puține lucruri sunt rele prin însăși natura lor. Hrana ne-a fost dăruită pentru a ne întreține viața și pentru a ne bucura de ea, dar atunci când devine o preocupare obsesivă, se transformă în păcatul lăcomiei pântecelui.

Intimitatea trupeză este un dar oferit de Dumnezeu bărbatului și femeii în cadrul căsătoriei, însă folosirea greșită a sexualității dă naștere unor păcate care merg de la desfrânare și adulter până la practicile homosexuale. Medicamentele sunt mijloace prin care ne putem vindeca de boli și suferințe, însă, folosite în mod greșit, pot deveni o poartă deschisă către tot felul de păcate.

Înțelegerea acestui principiu ne oferă o cale de abordare a problemei bogăției și, de fapt, a întregii noastre vieți. În convorbirea Sa cu tânărul dregător bogat, Iisus nu face o analiză economică, ci Se ocupă de diagnosticarea și vindecarea sufletelor.

Să privim cu atenție fragmentul evanghelic pentru a-i înțelege învățătura. Un tânăr, despre care ni se spune că

drepti sau vrednici de laudă. Adevărata problemă, întrebarea esențială în fața căreia trebuie să stea fiecare creștin, este aceasta: și-a încredințat omul întreaga viață lui Dumnezeu sau păstrează anumite părți ale ei numai pentru sine?

Altfel spus, împlinește el poruncile mai dificile ale Noului Testament: să-L iubească pe Domnul Dumnezeuul său din toată inima, din toată puterea și din tot sufletul său și să-L iubească pe aproapele său ca pe sine însuși? Sau și-a împărțit viața în compartimente, astfel încât Dumnezeu a ajuns să ocupe doar unul dintre multele locuri ale existenței sale, fiind izolat și ținut departe de celelalte aspecte ale vieții?

Iisus știa că preocuparea centrală a tânărului era bogăția sa. Aceasta îi caracteriza existența. În cele din urmă, prin ea își definea identitatea și faptele. Era tocmai lucrul care îl ținea departe de Dumnezeu. De aceea, Mântuitorul l-a chemat să renunțe la acel lucru care, fie că tânărul conștientiza sau nu, îl despărțea de Dumnezeu. În acest scop, Iisus i-a cerut să-L încredințeze tocmai acea parte a vieții sale pe care o păstra numai pentru sine și pe care o prețuia cel mai mult: bogăția.

Trebuie să înțelegem că, în această situație, bogăția era doar simptomul bolii. În alte împrejurări, la alți oameni, obstacolul era cu totul altul. Adeseori, acesta consta într-un atașament rigid față de Lege sau față de preocupările mărunte ale vieții cotidiene. Ideea esențială este că, în fiecare asemenea situație, există ceva care îl desparte pe om de adevărata închinare și de comuniunea autentică cu Dumnezeu.

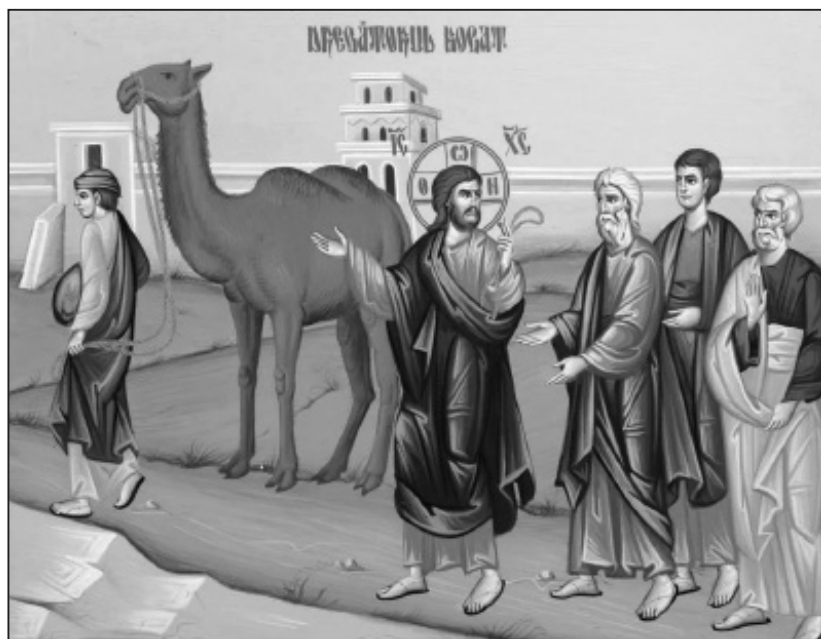
Sfântul Clement Alexandrinul s-a referit tocmai la această problemă atunci când a scris: „Ce anume l-a făcut, așadar, să se îndepărteze de Învățătorul, de Cel pe Care mai înainte Îl căutase cu atâta râvnă, în Care își pusese nădejdea și de la Care aștepta viața? <<Vinde averile tale>>. Și ce înseamnă

aceasta? El nu îi poruncește, așa cum cred unii în chip pripit, să arunce pur și simplu bunurile pe care le posedă și să renunțe la proprietățile sale, ci îl îndeamnă să alunge din suflet gândurile legate de bogăție, tulburarea și atașamentul bolnăvicios față de ea, grijile care sunt spinii existenței și care înăbușă sămânța vieții”.

După cum arată Sfântul Clement, mulți oameni au renunțat la averile lor fără să dobândească vreun folos duhovnicesc, deoarece patimile care îi stăpâneau au rămas neschimbate. De asemenea, Sfântul Ioan Gură de Aur, care a vorbit el însuși cu multă asprime despre bogății vremii sale, observa că și săracii se pot pierde dacă poartă în inimile lor aceeași atracție covârșitoare față de bani și bogății.

De altfel, merită să ne amintim că printre oamenii apropiați de Iisus s-au aflat și persoane înstărite: Matei, vameșul devenit Evanghelist, Nicodim și Iosif din Arimateea. Așadar, problema nu o reprezintă banii în sine, ci inima celui care îi stăpânește.

Privind lucrurile din această perspectivă, descoperim un principiu deosebit de important, pe care putem și trebuie să îl aplicăm propriei noastre vieți. Întrebarea nu este câți bani avem în bancă. Întrebarea este alta: Cum ne definim pe noi înșine? Cum ne vedem noi și, mai ales,

era un dregător bogat, vine la Iisus. Se pare că el caută o îndreptățire sau, cel puțin, o confirmare că se află pe calea cea bună din punct de vedere duhovnicesc.

Ca răspuns la întrebările Mântuitorului, el afirmă că a păzit poruncile întreaga sa viață. Nu a săvârșit adulter, nu a ucis, nu a furat, nu a mărturisit strâmb și nu a nesocotit cinstirea datorată părinților săi. Cu alte cuvinte, respectase toate regulile. Păzise poruncile.

În ochii iudeilor, el era, fără îndoială, un om drept. Chiar și pentru noi, cei de astăzi, felul său de viață ar fi vrednic de laudă. Cu toții suntem datori, cel puțin, să păzim poruncile lui Dumnezeu. Ce ar putea fi mai simplu? Dar adevărul este că poruncile formulate prin „să nu...” din Sfânta Scriptură reprezintă, dacă putem spune astfel, doar grădinița vieții creștine.

Dacă dorim mai mult, dacă vrem să urmăm calea sfinților și să devenim cu adevărat fii ai lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că viața noastră duhovnicească se oprește aici. Iisus, privind la tânăr cu ochii lui Dumnezeu, cunoștea acest lucru și a pătruns direct în miezul problemei.

Ceea ce contează nu este simpla ascultare de reguli și rânduieli. Problema nu este dacă reușim să ne îndreptățim pe noi înșine, să ne înfățișăm drept oameni

cum ne vede Dumnezeu?

Pentru mulți dintre noi, aceasta este o adevărată provocare. Nu este deloc neobișnuit să păstrăm anumite aspecte ale vieții noastre în afara credinței. Acea zonă pe care o rezervăm numai pentru noi, acea parte a existenței noastre pe care o ținem departe de Dumnezeu, poate fi orice. Pentru unii, poate fi dorința de îmbogățire sau activitatea profesională. Pentru alții, poate fi un hobby sau o pasiune aparent lipsită de importanță. Poate fi muzica pe care o ascultăm, îmbrăcămintea pe care o purtăm sau emisiunile de televiziune și filmele pe care ne place să le urmărim.

Oricare ar fi acel lucru, știm, dacă suntem sinceri cu noi înșine, că există un domeniu al vieții pe care dorim să îl păstrăm numai pentru noi. Putem chiar să spunem, asemenea tânărului din Evanghelia de astăzi, că acest lucru nu contează, deoarece, până la urmă, respectăm cele zece porunci și ducem, cel puțin în aparență, o viață morală.

Există însă două probleme legate de un asemenea mod de gândire. Prima este că orice parte a vieții noastre pe care o separăm de Hristos devine o poartă deschisă prin care păcatul poate pătrunde în existența noastră. Aceasta deoarece o asemenea parte a vieții este, aproape întotdeauna, înrădăcinată într-o anumită patimă, într-o dorință personală adânc înrădăcinată.

Sfântul Teodor, marele ascet, descrie limpede cât de repede se poate îndepărta omul de harul ocrotitor al lui Dumnezeu: „Cel care se lasă stăpânit de dorințe și de plăcerile simțurilor și trăiește după felul lumii va cădea curând în mrejele păcatului. Iar păcatul, odată săvârșit, este asemenea focului aruncat în paie, unei pietre care se rostogolește la vale sau unui șuvoi care surpă malurile. Astfel de plăceri îl duc, în cele din urmă, la pierzare pe cel care li se încredințează”.

Cu alte cuvinte, fie că ne îngăduim o plăcere aparent nevinovată, fie că cedăm unei patimi mai puternice, precum lăcomia sau desfrânarea, putem declanșa un întreg șir de păcate și răătăcirii, care ne lasă într-o stare de mare primejdie și suferință duhovnicească.

Dar mai există și un al doilea motiv. Dacă îngăduim ca acea patimă sau dorință adânc înrădăcinată să ne acapareze atenția, riscăm să nu mai auzim ceea ce Dumnezeu încearcă să ne spună. Din experiență știm că preo-

cupările noastre lumești produc, ca să spunem așa, un zgomot de fond permanent în viața noastră. Ne spunem că, dacă ne vom abate de la calea cea dreaptă, conștiința nu ne va avertiza, iar Dumnezeu nu ne va chema înapoi. Însă zgomotul de fond al vieții noastre poate acoperi adeseori acel avertisment, dacă nu suntem mereu atenți la călăuzirea Domnului.

În Vechiul Testament, în Cartea a Treia a Regilor, întâlnim un pasaj care descrie experiența prorocului Ilie, în timp ce îl aștepta pe Domnul: „Iată, Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; după cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin” (III Regi 19, 11-12). În această adiere lină se face cunoscută prezența Domnului.

În Evanghelia de astăzi, Iisus știa că, deși tânărul dregător bogat păzea poruncile și respecta Legea, dorința sa de bogăție, care ajunsese să îi definească întreaga existență, era tocmai zgomotul de fond care îl împiedica să audă glasul lin și tainic al lui Dumnezeu. Aceasta era piedica ce nu îi îngăduia să intre cu adevărat în Împărăția lui Dumnezeu. Căci, dacă nu putea auzi acel glas tainic, nu avea să găsească niciodată poarta Împărăției.

Aceasta este provocarea care ni se adresează și nouă. Poate că nu suntem dregători tineri și bogați și ne închipuim că Evanghelia aceasta nu ni se adresează. Poate că ducem o viață morală, fără să încălcăm vreo poruncă, și considerăm că învățătura acestei Evanghelii nu ne privește. Dar, dacă suntem sinceri cu noi înșine, vom descoperi undeva, în adâncul sufletului nostru, un lucru de care ne agățăm cu încăpățănare, o parte a vieții pe care refuzăm cu îndârjire să l-o încredințăm lui Dumnezeu.

Oricare ar fi acel lucru, ajungem să ne confruntăm cu aceeași dilemă în fața căreia s-a aflat și tânărul din Evanghelia: Suntem oare în stare să renunțăm la ceea ce ne este atât de drag, la ceea ce strângem cu atâta putere la piept și socotim atât de prețios? Putem oare să lăsăm toate acestea în urmă, din dragoste pentru Hristos?

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la Duminica a XXX-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 18, 18-27, 29 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelia

Traduceri din Sf. Părinți

Traduceri din Sf. Părinți

Sfântul Isihie, preot al Ierusalimului. Cuvânt de laudă (encomion) la Sfântul Apostol Andrei (Omilia 7).

1. O trâmbiță apostolească ne-a adunat la praznic: trâmbiță pe care Hristos a făurit-o cu ciocanul Crucii, pe nicovala Evangheliei, în focul Duhului, făurind-o, îndrăznesc să spun, din burdufurile Vechiului și ale Noului Legământ; trâmbiță careia nu este nepotrivit a-i împrumuta lauda profetică și psalmică: «Sunați din trâmbiță!» (Psalm 80, 3). Căci Andrei tuturor le împărtășește harul, tuturor le împrumută dărnica Duhului, pe toți îi înrolează în luptă

cel chemat mai înainte de toți, dorind împreună cu toți să fie încununat. «Sunați din trâmbiță!», fiindcă tainele lui Hristos, vrednice de sunetul trâmbiței, se cuvine să se răspândească pe tot pământul și să fie vestite tuturor neamurilor (cf. Matei 28, 19). «Sunați din trâmbiță!», fiindcă praznicul este semn al unei trâmbițe înțelese duhovnicește: fiindcă este nevoie de război și de bătălie, de luptă și de trântă, de arme de-a dreapta și de-a stânga, pentru

¹ Traducere după: Aubineau, M. (ed.), *Les homélies festales d'Hésychius de Jérusalem, vol. 1. Les homélies I-XV* [Subsidia hagiographica 59] Brussels: Société des Bollandistes, 1978, p. 240–260.

dobândirea biruinței ce ne stă înaintea. «*Sunați din trâmbiță!*», ca prin glas să-l ajungeți pe vrăjmaș și să surpați zidurile Ierihonului celui gândit cu mintea. Să pătrundă sunetul în urechile celor surzi și să ridice din morți pe cei ce dorm somnul cel greu al păcatului, asemenea morții. «*Sunați din trâmbiță la lună nouă*»: căci acum viața noastră a devenit „lună nouă”, și-a lepădat bătrânețea, și-a șters ridurile și s-a făcut nouă din veche, prin înnoirea Tainei, «*în ziua cea binevestită a sărbătorii noastre*» (Psalm 80, 3). Căci ce poate fi mai cu bun chip decât sărbătoarea de acum, în care toate neamurile vor bate din palme (cf. Psalm 46, 1)? Tot pământul se adună la ospăț; împărații aleargă să-l cinstească pe pescar; cei vii cer hrană de la cel socotit a fi mort; cei înțelepți se grăbesc către cel învățat ca spre un învățător. Ospățul săracului este al întregii lumi, iar praznicul este obștesc pentru toate cetățile.

2. O trâmbiță apostolească ne-a adunat la praznic: Andrei, cel întâi-născut din ceata apostolilor, stâlpul cel dintâi zidit al Bisericii, Petru mai înainte de Petru, temelia temelior, începutul pârgii, cel ce chema înainte de a fi chemat, cel ce pecetluiește înainte de a fi pecetluit, cel ce aducea înainte de a fi adus; propovăduind Evanghelia care încă nu fusese crezută, deschizând ușa în care până atunci nu intrase, descoperind viața înainte de a o fi învățat, făgăduind pâinea pe care încă nu o primise în mâini. Căci oare se întâmplase să fi auzit ceva mare sau mic dintre cele ce se învață? «*Unde locuiești?*» (Ioan 1, 38), îi spunea el lui Iisus. Iar Acela îi răspundea: «*Veniți și veți vedea*» (Ioan 1, 39). Și ce avea cuvântul acesta atât de înalt, încât Andrei o ia înainte și grăiește? Oare în acestea Hristos Și-a descoperit slava Sa? Oare Și-a arătat puterea Sa deplină? Oare S-a vestit pe Sine Făcător și Creator? Oare a pus pe șchiopi să alerge? Oare a deschis ochii orbilor? Oare a silit firea mai presus de fire? De unde, așadar, îți vine să spui unele ca acestea despre El? Cum ai devenit proroc și purtător de Dumnezeu dintr-odată? De ce tulburi auzul lui Petru? De ce te grăbești să-l întreci pe cel pe care nu-l poți întrece? Dar vei spune: Ioan te-a îndemnat la aceste cuvinte. Și totuși, el a rostit doar acestea în prezența ta: «*Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii*» (Ioan 1, 29). Iar tu, auzind de Miel, binevestești pe Dumnezeu; ai lăsat cele de jos și cercetezi pe cele de sus; ai părăsit lacul și mreaja și le-ai trimis spre cer. Oare o mreană știe să vâneze cerul? Oare o trestie pescărească îl poate trage la mal? De mâna ta atârână pământul și cerul! Ce spui tu: «*Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos*» (Ioan 1, 41)? Unde L-ai pierdut, cum și când, de spui că L-ai găsit? Căci se află ceea ce s-a pierdut; iar Cel ce mântuiește pe toți, cum ar fi putut să se piardă? Cel ce este pretutindeni de față, cum să fie aflat sau să se spună că a fost aflat? Dar Andrei știe ce spune: „L-am găsit pe Cel pe care Adam L-a pierdut, pe Cel de Care s-a lipsit Eva, pe Cel pe care norul păcatului L-a ascuns de ochii noștri, pe Cel de Care ne-ascultarea ne-a despărțit, făcându-L pe Cel apropiat și de față să fie socotit ca departe. L-am găsit pe Cel pe care

și David se mândrea că Îl caută: «*În ziua necazului meu pe Dumnezeu am căutat*» (Psalm 76, 2). Dar și Sofonie strigă: «*Căutați pe Domnul, toți cei smeriți ai pământului*» (Sofonie 2, 3); căci fiind găsit, El îi înalță pe cei smeriți, îi ridică de la pământ, îi izbăvește din stricăciune și îi arată mai înalți decât cei mândri».

3. L-a găsit pe Cel despre a Căruia aflare tâlcuia pentru noi marele proroc Osea, zicând: «*În ziua necazului lor, vor veni dis-de-dimineală la Mine, zicând: Să mergem și să ne întoarcem la Domnul Dumnezeuul nostru, căci El ne-a lovit și tot El ne va tămădui; va bate și va tămădui rănila noastră. Ne va însănătoși după două zile, iar în a treia zi vom învia înaintea Lui și vom alerge să-L cunoaștem pe Domnul. Ca pe zorile cele gata pregătite Îl vom afla pe El, și va veni la noi ca ploaia timpurie și târzie peste pământ*» (Osea 6, 1-3). Aici, cheamă-mi pe iudeu la judecată, adu-l la tribunal pe cel fără minte. Citește-l pe proroc și îmbrățișează-i cartea. Să fie aduse împotriva lui cele de la el însuși; căci la el este scris, chiar dacă la mine s-a împlinit în faptă. Spun, așadar, tâlcuirea celor prorocite. Așază-te și privește la tine însuși cum și când s-au făcut acestea: că ai fost lovit și voi mărturisiți, și noi simțim; dar nu văd vindecarea ta, nu zăresc tămăduirea. Dimpotrivă, rana este în aprindere, boala s-a făcut mai grea, neputința, deznădăjduită, a alergat spre moarte. De vreme ce, așadar, nu poți aduce dovada prorociei, eu voi tâlcui și cuvântul prorocesc: arăt vremea și dovedesc locul și chem toată făptura să mărturisească, nu cu vorbele mele, ci prin dumnezeieștile și stăpânitoare minuni.

4. Ne-a lovit, așadar, Dumnezeu, atunci când asupra lui Adam a rostit osânda morții; când ne-a rânduit să mâncăm pâinea în sudoarea feței; când a poruncit pământului să ne răsără spini și pălămidă; când, prin întâiul plăsmuit, a izgonit tot neamul din «*raiul desfătării*» (cf. Fac 3, 23-24). Dar, deși ne-a lovit, El ne-a și tămăduit; și, deși ne-a rănit, tot El ne-a legat rănila. Cum și în ce chip? Ascultă-l pe Isaia spunând: «*Pedeapsa mântuirii noastre a fost asupra Lui și prin rănila Lui noi toți ne-am vindecat*» (Isaia 53, 5), astfel încât nimic din cele spuse de proroc nu s-a dovedit mincinos. Căci faptele ce au urmat o dovedesc cu prisosință: «*Ne va lovi și ne va tămădui după două zile, iar în a treia zi vom învia*» (Osea 6, 2). Oare îți amintești vremea în care L-ai răstignit pe Hristos, vremea în care, văzând Viața atârnată pe lemn, n-ai crezut? Recunoști drama săvârșită de tine și minunile acelei drame, atunci când Hristos, gol pe cruce, ca spre nuntă era ridicat. Căci păcat nu avea, de aceea nici de veșmânt nu avea trebuință; fără prihană era și nu se cuvenea să se ascundă; nimic necuviincios nu era în El; căci El însuși arată cele cuviincioase. Iar zidirea, totuși, nu a putut purta fulgerele frumuseții Stăpânului; ci lumină biruia lumina; soarele făcea loc Soarelui: cel simțit [cel de pe cer] făcea loc Celui înțelegător, cel ce aleargă [pe boltă] făcea loc Celui ce este pretutindeni, cel aflat în loc Celui ce este mai presus de orice loc, cel ce apune Celui ce nu apune niciodată, cel ce mișcă noaptea Celui ce a pus hotarele nopții și ale

zilei. Și era atunci noapte [întuneric]; căci întunericul a cuprins tot pământul, dar ziua a alergat din nou de la ceasul al nouălea până seara, și iarăși a urmat noaptea zilei, după legea ei, și iarăși ziua a luat locul nopții. Iar parcursul celor două zile s-a făcut după rânduială, și astfel a luat sfârșit hotarul prorociei: *«Ne va tămădui după două zile»*.

5. Atunci a primit împlinire și cele ce urmează: *«În a treia zi»*, zice, *«vom învia»* (Osea 6, 2). Căci a înviat Hristos și noi am înviat împreună cu El. S-a ridicat din morți Liberatorul celor morți, și a fost readus la viață neamul nostru, fiindcă, după cum zice dumnezeiescul Pavel: *«Precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia»* (I Corinteni 15, 22). Martor este mormântul acesta, bucuria celor vii, mângâierea celor morți. Martor este piatra aceasta, care a fost prăvălită și care a prăvălit toți idoli demonilor; și nu doar i-a prăvălit, ci i-a zdrobit, i-a măcinat și i-a vânturat cu lopata Crucii, suflându-i de pe pământ *«ca pulberea de pe arie și ca aburul din horn»* (cf. Isaia 41, 15–16), prin suflarea și vuietul Duhului. Martore sunt femeile acestea, în locul femeilor de odinioară, aducând în fiecare zi și noapte miruri simțite și înțelegătoare Mirelui. Martor este preotul înveșmântat în alb, îngerul Bisericii, strigând către ele: *«Nu vă temeți; căci știu că pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit, Îl căutați»* (Matei 28, 5). Dar cauți și ceasul? Căci spune: *«Ca pe zorile cele gata pregătite Îl vom afla»* (Osea 6, 3). Luca îți va putea vesti și aceasta: *«Iar în prima zi a săptămânii, dis-de-diminează, au venit la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră. Și au găsit piatra răsturnată de la ușa mormântului; și intrând, n-au găsit trupul Domnului Iisus. Și fiind ele încă nedumerite despre aceasta, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veșminte strălucitoare. Și înfricoșându-se ele și plecându-și fețele la pământ, au zis către ele: De ce căutați pe Cel viu între cei morți?»* (Luca 24, 1-5). De ce cugetați despre Viață lucruri străine vieții? Cel pe Care Îl căutați aici șade în ceruri; Cel pe Care Îl pipăiți aici se odihnește în sânurile Tatălui; Cel ce s-a făcut mort ca să stăpânească peste morți și peste vii, nu a părăsit viața; căci El însuși dă cu împrumut viața tuturor, din El întreaga fire răsuflă, în El se mișcă cele ce se mișcă, cele ce stau laolaltă în El se țin, lucrează cele ce lucrează. De acolo, ieșind femeile, L-au întâlnit pe Iisus și au văzut zorile ca zori, și l-au spus ceea ce David în profeții cânta: *«Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină»* (Psalmul 35, 9). Iar dacă spui: „Femeile L-au găsit, dar Apostolii nu L-au găsit” și „Cum este acesta un câștig comun? Cum ceea ce s-a găsit devine mântuirea întregii firi?”, de prisos întreb, în zadar învinuiești. Căci femeile au găsit ceea ce prin Eva pierduseră mai înainte. A găsit câștigul cea care dăduse prilejul pierderii. Mai mult, citește restul profeției: *«Ca pe zorile cele gata pregătite Îl vom afla pe El, și va veni la noi ca ploaia timpurie și târzie peste pământ»* (Osea 6, 3). Acestea s-au împlinit întocmai, după cuvânt. Nu are trebuință de contemplație cuvântul, nici nu ne trebuie să alegorisim înțelesul prorocului: *«Va veni la noi ca ploaia timpurie și târzie peste pământ»*.

Vezi, așadar, cum Se arată timpuriu femeilor, iar târziu apostolilor: căci dimineața aici le-a zis femeilor: *«Bucurați-vă!»* (Matei 28, 9), iar seara, în Sion, le-a glăsuț ucenicilor: *«Pace vouă!»* (Ioan 20, 19). „Bucurați-vă” femeilor, ca să dezlege hotărârea întristării; „Pace” ucenicilor, ca să desființeze vrăjmășia pe care balaurul o sădise. De aceea, către ei, cu această deosebire, zicea: *«Pace vouă!»*. Căci diavolului îi rămâne războiul, vrăjmășia față de acela rămâne: trebuie să i se zdrobească cornul, trebuie să i se verse veninul, trebuie să i se calce boldul (cf. Facerea 3, 15; Psalmul 73, 14; Romani 16, 20). Acum voi făuri arme cu care se va întocmi război împotriva lui.

6. Nu în zadar, așadar, Andrei i-a vestit lui Petru: *«Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos»* (Ioan 1, 41), de vreme ce și Dumnezeu astfel grăia prin profeția lui Isaia: *«Dacă vrei să cauți, caută și șezi lângă Mine!»* (Isaia 21, 12). De aceea a îndrăznit Andrei să-L întrebe pe Hristos: „Știu că nu ai locuință pe pământ, nu zidești în stricăciune, nu-Ți faci cort din cărămidă. *«Unde locuiești?»* (Ioan 1, 38) ca să mă fac portar al curții Stăpânului. *«Ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu, mai bine decât a locui în locașurile păcătoșilor»* (Psalm 83, 11). *«Unde locuiești?»*. Dacă voi afla, de la ușa Ta nu mă mai depărtez”. Aceasta este masa Bisericii, pusă acum înainte din Evanghelii; iar eu, ca un slujitor, am pus înainte doar bucatele ei. De aceea, dacă vi se pare bine, voi trece la o altă masă. Chema-rea îl încununează pe Andrei; alegerea îl arată ca ostaș. Iar vrednicia lucrătorului viei o dovedește tocmeala, pe care Matei ne-a pus-o înainte astfel: *«De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor»* (Matei 4, 17). *«De atunci»*. Când anume? — De când a sfințit Iordanul și a sădit darul Botezului și a zdrobit în ape capetele balaurilor și a pogorât din cer darul Duhului; a deschis calea vieții, a desfăcut larg poarta mântuirii. *«De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor»*. Căci a venit Împrumutătorul, Cel ce tuturor le șterge datoriile; Împăratul cel fără zgârcenie a venit între noi; este de față Judecătorul, Cel ce eliberează pe cei vinovați din temniță, Cel ce dezleagă lanțurile, Cel ce tuturor le șterge greșelile, *«Cel ce își închide ochii ca să nu vadă nedreptatea și își astupă urechile ca să nu audă judecata sângelui»* (Isaia 33, 15). *«Pocăiți-vă!»*: Spălați-vă faptele prin cuvânt, curățați-vă gura prin limbă [mărturisire], curățiți-vă viața prin rugăciune, aduceți jertfă care stăpânește peste mulți. *«Pocăiți-vă!»*: Căci cel ce se pocăiește nu numai că se izbăvește de rele, ci primește și moștenirea bunătăților; nu numai că este slobod de răutate, ci devine și lucrător al dreptății. *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor»*. Cei puternici siliți-vă, cei slabi întăriți-vă; cei șchiopi alergați; cei ce alergați grăbiți-vă; și cei ce vă grăbiți să nu vă încredeți în voi înșivă, ci în Dumnezeu, Cel ce îndreptează alergarea: *«Căci nu este nici de la cel care voiește, nici de la cel ce aleargă, ci de la Dumnezeu, Care miluiește»* (Romani 9, 16). *«Pocăiți-vă!»*: Căci nu există răutate care să biruiască pocă-

ința, nu există venin care să poată stinge puterea acestei mieri. Diavolul cu toți se luptă și tuturor li se împotrivesc și cu toți se războiește; cu una singură nu îndrăznește să lupte: cu pocăința. Căci ea smulge oaia din fălcile lui, și răpește din mâna tiranului pe cel rob.

7. «*Și umblând Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui*» (Matei 4, 18). Pe mulți văzându-i, i-a trecut cu vederea, fiindcă erau nevrednici de ochii Stăpânului. «*A văzut doi frați*», nu numai cu trupul, ci și cu sufletul: firea și harul, viețuirea și rudenia. «*A văzut doi frați pe Simon cel ce se numește Petru*»; nu pe cel ce avea să fie numit; căci el se afla deja învrednicit de chemare. Știa, într-adevăr, că Hristos îi spusese: «*Tu ești Simon; tu te vei chema Chefa, care se tâlcuiește Petru*» (Ioan 1, 42). Iată, înainte de mărturisire ai plata și, mai înainte de a lucra via, ai luat dinarul; mai înainte de a aprinde altarul, ai primit jertfa; mai înainte de a propovădui, ai fost încununat; mai înainte de a binevesti, ți-a ieșit în întâmpinare premiul teologiei. Iar pricinuitoarea al acestuia s-a făcut Andrei; și pentru aceasta Matei a adăugat: «*Și pe Andrei, fratele lui*». Deși spusese o dată: «*A văzut doi frați*», iată că revine a doua oară, vrând să-l vestească pe Andrei ca binefăcător al lui Petru. De aceea zice: «*Pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui*», cel care a împlinit porunca pe care Solomon a scris-o mai înainte în Proverbe: «*Frații să fie de folos la nevoie*»

(Pildele lui Solomon 17, 18 după Septuaginta), în cele foarte trebuincioase, în cele de mare însemnătate, în cele cu totul grabnice; căci aceasta înțelepciunea a numit-o pricină necesară și de neocolit: «*Frații să fie de folos la nevoie*». Așadar, Andrei nu l-a trecut cu vederea pe Petru în clipa grabnicei chemări; căci ai auzit cum îi zicea: «*Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos*» (Ioan 1, 41). Aleargă, Petre, zice, înainte să apuce alți Petri să te întreacă, înainte ca alții să apuce întâietatea; căci Acesta recrutează de unde voiește: Acesta este Cel ce adună de la «drumuri și garduri» (Luca 14, 23), Cel ce pecetluiește desfrânați și vameși (cf. Matei 9, 10-13). Unde aruncă sămânța, acolo pământul rodește; unde sădește vița, îndată via îndată se ridică; unde aruncă mreaja, acolo se află plinătate de pești. «*A văzut doi frați, pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari*» (Matei 4, 18). Minunează-te de râvna lui Hristos, că pe cei săraci și neînvățați și fără carte și pescari i-a ales. Căci înțelepciunea nu are nevoie de apărători, ci de slujitori; nimeni nu-i dăruiește ei ceva, ci toți de la ea primim toate; căci nimeni nu împrumută pe cel bogat, ci toți de la el ne împrumutăm. Ce nevoie mai este, așadar, de înțelepți în propovăduire? Căci trebuie ca cel ce voiește să se împărtășească de adevărata înțelepciune să se facă „nebun” [pentru lume] (cf. I Corinteni 1, 18-25; 3, 18-19).

8. Minunează-te de înțelepciunea lui Hristos și ferește-te alegerea apostolilor. Ce bunătați au primit în schimbul celor lăsate? O arată cele ce urmează a le spune: «*Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni*» (Matei 4, 19). Uitați toate cele de mai înainte; lepădați-vă de părinții trupești, ca să dobândiți pe Tatăl cel adevărat. Să vă fie mică întreaga lume, judecată fiind înaintea Ziditorului ei. «*Veniți după Mine*»: căci la viață vă ridic, spre lumină vă călăuzesc. «*Veniți după Mine*», ca să le-o luați înainte patriarhilor, ca să primiți moștenirea înaintea profeților; și fiind cei de pe urmă, veți ajunge cei dintâi, astfel încât voi, cei de la ceasul al unsprezecelea, să fiți mai presus de cei tocmiți dis-de-dimineată (cf. Matei 20, 1-16). «*Veniți după Mine*»: căci urmându-Mi veți avea viață fără osteneală; fără argint veți fi bogați, fără doctorii veți fi tămăduitorii lumii, fără arme veți fi mai puternici decât vrăjmașii. «*Veniți după Mine*»: Căci «*Eu sunt Lumina lumii*» (Ioan 8, 12), «*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*» (Ioan 14, 6). Eu vă călăuzesc către Tatăl; și dau celor ce merg după Mine, «*peste aspidă și vasilisc a păși și a călca peste leu și peste balaur*» (Psalm 90, 13). «*Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El*» (Matei 4, 20). Se cuvine, așadar, să ferim recunoștința apostolilor; căci tot ce aveau au lăsat, disprețuind singurul lor mijloc de trai. Toată comoara lor și toată bogăția erau mrejele; căci viața lor stătea în năvoade, iar pescuirea peștilor le

hrănea nădejdlile vieții. Iar ei le-au lăsat și pe acestea și nu și-au spus între ei: „Acesta ne vorbește năzdrăvăanii și basme de prisos; făgăduiește să ne facă pescari de oameni. Unde este o asemenea mreajă? Unde este un asemenea năvod, în stare să prindă astfel de vânat? Ce lac sau ce mare ne va aduce oameni în mreje? Care va fi câștigul acestei vânători? Unde vom întrebuința prada după ce o vom prinde?”. Ci, luând aminte la Cel ce cheamă, întăriți fiind prin credință și înțelegând că în cuvânt se află ceva tainic, au urmat Lui; și îndată s-au făcut mai presus de pământ și s-au arătat mai slăviți decât regii, asemenea îngerilor, slujitori ai lui Dumnezeu, vestitori ai mântuirii, diaconi ai nemuririi, mai strălucitori decât soarele și luna și stelele. Căci slava acestora nu este sub ceruri, ci mai presus de ceruri; au lumină nestinsă, alergare neîncetată, raze strălucitoare, de care să ne rugăm și noi să fim luminați în cugetele noastre. Să fugim și noi de întuneric, să ne ferim de sarea amară a vieții și, străbătând marea nestatornică, să scăpăm de valul undelor pierzătoare de suflet; și să devenim pești ai năvodului de sus ai apostolilor neînvățați ai lui Hristos, hrană a mesei Stăpânului, pe care Împăratul împăraților o pregătește, socotind mântuirea noastră drept ospăț. Lui fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Traducere: **Pr. Daniel Budeanu**

Sursă foto: doxologia.ro